

Τό «ὄχι σέ ὄλα» δέν εἶναι πολιτική

Υποδηλώνει τήν ἀπουσία προγράμματος

Στήν Ἑλλάδα ἔχουμε παρεξηγήσει κάποιες ἔννοιες πού στά προηγμένα κράτη θεωροῦνται αὐτονόητες. Πιστεύουμε ὅτι ἡ πολιτική μπορεῖ νά περιορίζεται σέ κάποια φραστικά πυροτεχνήματα, χωρίς κανένα συγκεκριμένο πρόγραμμα ἢ σχέδιο. Τό 1981 τό ΠΑΣΟΚ ἀνήλθε στήν ἐξουσία μέ τό σύνθημα «Ἀλλαγὴ» καί «ὁ Λαός στήν ἐξουσία». Πίσω ἀπό αὐτά δέν ὑπῆρχε κανένα ρεαλιστικό σχέδιο. Εἶχε κυκλοφορήσει ἕνα ψευδελπίγραφο κυβερνητικό πρόγραμμα ὑπό τόν βαρϋδουπο τίτλο «Συμβόλαιο μέ τό Λαό», τό ὁποῖο ἦταν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνέφικτο. Συνίστατο κυρίως στήν ἄρνηση τῆς πολιτικῆς πού εἶχε ἀκολουθήσει μέχρι τότε ἡ «ἐπάρατη» Δεξιά. Αὐτό ἦταν ὄλο.

Κενή συνθηματολογία

Τό ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται σήμερα ἀπό τόν Σύριζα. Ἄν προσπαθῆση κανεῖς νά ἀναλύση –καί ποσοτικοποιῆση– αὐτά πού ἐκστομίζουν τά στελέχη του, θά διαπιστώσῃ ὅτι τίποτε δέν εἶναι ρεαλιστικό καί ἐν τέλει ἐφικτό. Πρόκειται γιά φροῦδες ὑποσχέσεις καί συνθήματα κενά περιεχομένου, μέ κοινό παρονομαστή τήν καταγγελία τῆς σημερινῆς πολιτικῆς. Καί μόνον ὁ ὅρος «ἀντιμνημονιακός», τόν ὁποῖο χρησιμοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σύριζα γιά νά αὐτοχαρακτηρισθοῦν, δείχνει ὅτι κατά βάθος δέν ἔχουν πολιτική. Τό πιθανώτερο μάλιστα εἶναι ὅτι οὔτε καν ἔχουν διαβάσει διεξοδικά τό μνημόνιο, γιά νά ξέρουν μέ τί ἀκριβῶς διαφωνοῦν. Ὅλη ἡ πολιτική ρητορεία τους στηρίζεται σέ μία στείρα συνθηματολογία καί τίποτε περισσότερο.

Δυστυχῶς, ἡ τάσις αὐτή ἔχει παρασύρει καί κυβερνητικά στελέχη. Τό κακό εἶχε ἀρχίσει ἀπό διειτίας, ὅταν στήν Κυβέρνηση συμμετεῖχε καί ἡ ΔΗΜΑΡ, μέ τίς περιβόητες «κόκκινες γραμμές». Ἡ τρῶϊκα ἐπέμενε σέ μία σειρά μεταρρυθμίσεων πού θά ἦταν πρὸς ὄφελος τῆς ἑλληνικῆς οικονομίας. Ἀλλά ἦταν τέτοιες οἱ ἀγκυλώσεις στό ἀριστερόστροφο πολιτικό μας σύστημα, ὥστε ἀρκετοί βουλευτές, ἀρχικῶς τῆς ΔΗΜΑΡ καί στήν συνέχεια τοῦ ΠΑΣΟΚ, ἀλλά καί τῆς Νέας Δημοκρατίας, ἐβγαίνουν στά τηλεοπτικά κανάλια καί διεκκήρυτταν ὅτι ἀρνοῦνται νά ψηφίσουν αὐτά πού ἀπαιτοῦσε ἡ τρῶϊκα διότι ἦταν ὑπερβολικά. Ἐνῶ ἄν ἐβλεπε κανεῖς τί ἀκριβῶς ζητοῦσε ἡ τρῶϊκα, θά καταλάβαινε ὅτι ἦταν πρὸς τό συμφέρον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τώρα λοιπόν, ὁλόκληρο τό πολιτικό μας σύστημα ἀνθίσταται στίς δῆθεν «νέες ἀπαιτήσεις» πού θέτει ἡ τρῶϊκα, πρὸ τῆς τελευταίας ἐλεύσεως της στήν χώρα

μας. Καί γράφουμε «δῆθεν», διότι τά περισσότερα ἀπό τά προαπαιτούμενα ἀποτελοῦν ἀνειλημμένες μεταρρυθμιστικές ὑποχρεώσεις μας ἀπό τό μνημόνιο, τίς ὁποῖες δέν ἔχουμε τηρήσει. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι:

– Τό Ἀσφαλιστικό, πού χωρίς προσαρμογές δέν εἶναι βιώσιμο: κάποιες ρυθμίσεις στήν Ἐργατική νομοθεσία, στίς ὁποῖες ἀντιδρῶν οἱ συνδικαλιστές: οἱ περαιτέρω ἀπελευθερώσεις ἀγορῶν καί ἡ ἀπλούστευσις τῶν διαδικασιῶν ἀδειοδοτήσεως γιά νά λειτουργήσῃ καλύτερα ὁ ἀνταγωνισμός καί νά πέσουν οἱ τιμές ἀγαθῶν καί ὑπηρεσιῶν: ὁ φορολογικός ἐξορθολογισμός καί ἡ βελτίωσις τῆς φορολογικῆς διοικήσεως: ἡ καθιέρωσις ἐνιαίου μισθολογίου στόν δημόσιο τομέα: ἡ μείωσις τῶν δαπανῶν στό στενό δημόσιο καί δῆ στά ὑπουργεῖα: ἡ ἐπιτάχυνσις ἰδιωτικοποιήσεων πού ἔχουν «βαλτώσει»: καί τέλος κάποια μέτρα δημοσιονομικοῦ χαρακτήρος γιά νά διασφαλισθῇ ὅτι ἡ χώρα δέν θά ἐπανέλθῃ σέ καθεστῶς ἑλλειμμάτων.

Ζητοῦνται τά αὐτονόητα

Τά περισσότερα ἀπό τά «προαπαιτούμενα» εἶναι αὐτονόητα. Θά ἔπρεπε νά τά ἔχη ὑλοποιήσει μέ δική της πρωτοβουλία, ὄχι μόνον ἡ σημερινή, ἀλλά κάθε ἑλληνική κυβέρνησις. Διότι ὄλα αὐτά εἶναι οἱ αἰτίες πού φθάσαμε στό δημοσιονομικό καί οικονομικό ἀδιέξοδο. Οὐδέποτε θά εἶχαν ἐκτραπή σέ τέτοιο βαθμό τά δημόσια οικονομικά, ἄν ἡ διαχείρισις ἦταν πῶς συνετή καί δέν εἶχαν ἀφεθῇ οἱ δαπάνες νά ἀξάνονται ἀνεξέλεγκτα. Καί οὐδέποτε θά εἶχε περιέλθει ἡ ἑλληνική οικονομία σέ τέτοια ὕφεση, ἄν οἱ δομές της ἦταν πῶς ὀρθολογικές, ὅπως αὐτές πού προσπαθεῖ νά θέσῃ ἡ τρῶϊκα. Βέβαια αὐτό δέν τό λέει κανένας στόν ἑλληνικό λαό. Καί ὅσοι τολμήσουν νά τό ποῦν, τίθενται ἀμέσως στό στόχαστρο τῶν «ἀντιμνημονιακῶν», οἱ ὁποῖοι κυριαρχοῦν ἐπικοινωνιακά καί, ὅπως δείχνουν τά πράγματα, καί πολιτικά.

Αὐτό πού πρυτανεῦει σήμερα στόν τόπο μας εἶναι ἡ ἄρνησις. Τό «ὄχι στό μνημόνιο» τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἔχει μετεξελιχθῇ στό «ὄχι σέ ὄλα» τοῦ κ. Τσίπρα. Εἴμαστε ἡ μόνη ἴσως εὐρωπαϊκῆ χώρα, ὅπου θεωρεῖται ὅτι τό «ὄχι» μπορεῖ νά ἀποτελῇ πολιτική. Κανένας δέν φαίνεται νά σκέπτεται θετικά καί δημιουργικά. Ἐπειδή οἱ πολῖτες δυσφοροῦν μέ τήν πολιτική πού ἀκολουθεῖται, εἶναι ἔτοιμοι νά ἐπικροτήσουν ὅ,τιδήποτε τήν ἀμφισβητεῖ. Χωρίς νά ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ ἄρνησις δέν συνιστᾷ πολιτική. Ἀντίθετα τό «ὄχι σέ ὄλα» πιθανάτα θά ὀδηγήσῃ τόν τόπο σέ νέα καταστροφή.